

fia o semnează Olimpia Damian-Ulmu, care, pe mica scenă brăileană, a găsit, cu mijloace economice, o frumoasă soluție — ceva între o grădină îngrijită de un grădinar maniac și un platou de serbare școlară. Costumele bărbaților au o linie elegantă și sînt împesțirite cu zorzonele hazlii, fetele, însă, sînt atît de scortșos îmbrăcate, că-și pierd grația. Muzica a compus-o Nicu Alifantis, nume de rezonanță printre amatorii de pop și folk, și a compus-o frumos, deși merge prea alături de umărul lui Ray Charles și de confracții de la cenaclul Flacăra. Cu un iscusit truc, regizoarea trece interpretului Nicu Alifantis partituri muzicale greu de cîntat pentru actori. Efectul e apreciable. Totuși, actorii cîntă și ei și cîntă bine, după cum se mișcă plăcut și vioi. Stilul regizoarei se impune. Trupa îl acceptă, îl preia și îl restituie spectatorilor.

Interpreții vădesc bucuria jocului. Petre Simionescu se încearcă în comedie și gravitatea lui de tragedian se topește în decrepitudinea căinată a Împăratului, cu efecte irezistibil hazoase. Bujor Macrin, actor bun, cum îl știm, inteligent în elaborarea rolurilor, a închipuit un Val-Voievod gălăgios și obtuz, mai puțin agresiv decît alată textul, și cred că a făcut bine. Mihai Stoicescu are o grație de focă blindă cînd dansează și cîntă ca un bariton de operetă cu deprinderi cabotine. Monica Bordeianu-Fulga e suavă, plîngăreată și draguță în rolul Lăcrămioarei — cea îndrăgostită fără speranță de Zefir. Gheorghe Moldovan e aspru și întunecat, cum o cere rolul. În Domnița Liana am văzut-o pe Anca Alecsandra. Actrița a încercat s-o înfățișeze rîzgiată, cum se arată a fi personajul, și într-o oarecare măsură a izbutit. Elanurile temperamentale proprii Lianeii au făcut loc unor izbueniri gălăgioase, mai puțin nimerite și, în ciuda dorinței interpretei de a o înfățișa ridicolă pe tînăra domniță, lucrurile nu s-au prea potrivit. În plus (sau mai degrabă în minus), Anca Alecsandra o arată pe Liana cam băiețoasă, fără farmec și feminitate. Cred că nu e neapărat vina actriței, ci o eroare de distribuție. În Zefir, Mircea Crețu nu convinge. Și nu convinge pentru că-i lipsește aura stelară a poelului rătăcitor, pentru că e lipsit de căldură și de patetism, pentru că stilul lui elaborat, rece, vecin cu meșteșugul, nu convine personajului și nici tratării generale a spectacolului. Cîtesc în caietul-program că înzestratul actor vrea să se despartă, odată cu acest rol, de junii-primi. Susțin această înțeleaptă hotărîre.

Virgil Munteanu

Teatrul
din Tîrgu Mureș
— secția română

PATRU LACRIMI

de Viktor Rozov

Data premierei: 10 ianuarie 1976.

Regia: NICOLAE SCARLAT. Scenografia: NICOLAE SCARLAT. În românește de TUDOR STERIADE.

Distribuția: CONSTANTIN SĂSĂREANU (Susleakov); MARINELA POPESCU (Larisa); CONSTANTIN DOLJAN (Denisov); ALEXANDRU FĂGĂRĂȘAN (Seleznirov); MIHAI GIN-GULEȘCU (Andrei); ANA NAGY SCARLAT (Nina); MARINA MARIA (Muza); ION RIȚIU (Petea); PETRU DONDOȘ (Stepan); TEODOR DANNETTI (Avdei); IOLANDA DAIN (Evdokia); VASILE VASILIU (Siomin).

Există în incinta clădirii cochete a Teatrului din Tîrgu-Mureș, la etaj, o sală mică. S-au adus acolo vreo optzeci de scaune și, în spațiul rămas, actorii și-au propus să evolueze în fața spectatorilor, fără decoruri și cu elemente sumare de recuzită. Deocamdată, inițiativa se desfășoară sub un generic simplu — „Atelier 76“ —, și a debutat cu reprezentarea a patru schițe dramatice, compuse de Viktor Rozov, pe teme contemporane, și alăturate sub titlul *Patru lacrimi*.

Ce și-au propus oare realizatorii, prezentînd aceste patru schițe în fața publicului, fără decoruri și cu puține elemente de recuzită? Redarea, cît mai „deteatralizată“, a momentelor de viață surprinse în cele patru episoade, ca și cum ar aparține împrejurărilor noastre cotidiene, într-o tonalitate firească, îmbinînd concizia cu bogăția de nuanțe. Regizorul Nicolae Scarlat a utilizat premisele contactului direct, întim, cu sala, spre a transmite, ca atare, ideile și a determina o atitudine. El a știut să valorifice spațiul îngust, să creeze ambianță, să dea expresivitate unor scene prin soluții neașteptate, dar adecvate cadrului ales. Felul cum a conceput și cum se desfășoară schița dramatică *Sărbătorirea*, de pildă, e, din acest punct de vedere, edificator. Ce e *Sărbătorirea*? Un moment de izolare a părinților de către copii. O izolare aparent nevi-

novată, superficială ca vîrstă, dar cu atît mai dureroasă pentru cei ce se simt acum uitați, dați la o parte. Spațiul îngust din fața scaunelor semnifică spațiul de izolare al părinților. O vreme, ușile au fost deschise, dincolo de ele am văzut masa pregătită pentru tinerii musafiri, a mai fost un du-te-vino excelent dirijat, care a surprins febrilitatea pregătirilor și a întîmpinării primilor invitați; apoi, ușile s-au închis și părinții au rămas singuri, ca pe o insulă, încercînd să nu resimtă prea tare durerea și nici să nu audă zgomotele vesele de alături. Mihai Gingulescu și Ana Nagy Scarlat trăiesc realmente situația, cu o concentrare plină de demnitate și gingașie. Cu aceeași naturalețe s-au comportat Marina Maria (Muza), Ion Rîțiu (Petea) și Petru Dondoș (Stepan).

Și schița intitulată *Omul de neînlocuit* are ecou în public, mai ales datorită jocului firesc, plin de savoare, practicat de Teodor Danetti, Iolanda Dain și Vasile Vasiliu. Totuși, sceneta începe sub semnul teatralității, și multe gesturi inutile sau poante ieftine afectează, întrucîtva, atmosfera și alterează desenul personajului interpretat de Vasile Vasiliu. De asemeni, ușor marcate de teatralitate ni s-au părut schițele interpretate de Marinela Popescu și Constantin Săsăreanu, Constantin Doljan și Alexandru Făgărășan. E, poate, numai o impresie — iar dacă nu e, înseamnă că tehnica eliberării de convențiile scenei nu se cîștigă numai într-un spectacol.

C. Paraschivescu

Teatrul „Ion Creangă”

AICI ZORILE SÎNT LINIȘTITE

de I. Liubimov și
B. Blagolin
după B. Vasiliev

Ultima premieră a Teatrului „Ion Creangă” ne prilejuiește întîlnirea cu unul dintre cei mai interesanți oameni de teatru sovietici, I. Liubimov, celebrul animator al nu mai puțin celebrului Teatru „Taganka” din Moscova, de această dată în calitate de autor dramatic — de coautor, alături de B. Blagolin. *Aici zorile sînt liniștite* este o piesă

Scenă din spectacol

de război, povestea emoționantă a unei grupe de soldați-femei, foarte tinere, abia adolescente unele, curajoș angajate, cu bărbătească hotărîre, într-o luptă inegală ca forțe, acceptînd sacrificiul cu simplitate, cu deplină încredere în utilitatea jertfei lor. Piesa nu este scrisă într-un ton patetic, eroismul e exprimat simplu, gîndit ca o stare firească în condițiile războiului. Textul păstrează o notă de lirism, prezintă cu înduioșat umor viața acestui grup de femei, rare și în condiții de excepție știu să creeze o atmosferă de intimitate, de „existență civilă”, în măsură să-l deruteze pînă la panică pe sărmanul lor comandant. Cu unele defecte de construcție, cu o desfășurare a conflictului nu totdeauna foarte clară, piesa se reține totuși pentru tema generoasă, pentru expresivitatea unor personaje, pentru vibrația sa eroică și poetică. *Aici zorile sînt liniștite* face parte din acea categorie de texte dramatice pe care o punere în scenă inspirată le poate într-adevăr innobila, împlînindu-le calitățile, atenuînd unele defecte.

Data premierei: 13 ianuarie 1976.
Regia: MIHAI DIMIU. Scenografia:
ELENA SIMIRAD-MUNTEANU.

Distribuția: BORIS PETROFF (Vas-
kov), GENOVEVA PREDĂ (Galea),
ALEXANDRINA HALIC (Sonia), ANCA
ZAMFIRESCU (Liza), FLORINA LUI-
CAN (Jenea), SIBYLLA OARCEA
(Rita), ION PETRATU (Maiorul), AN-
DRA TEODORESCU ION (Kirianova),
TATIANA TEREBLECEA (Maria), MO-
NICA ROMAN (Polina), IULIA LUPU
(Katenka), MARIANA BAȘTA (Mașa).